

Loui Michael (1933-2022)

Loui Michael, der blev medlem af Grønningen i 1965, var uddannet på Kunstakademiet i slutningen af 1960'erne.

Hans professorer var Søren Hjorth Nielsen og Holger S. Jensen, og blandt de kvaliteter, Loui Michael tog med fra dem, var, har han engang forklaret, henholdsvis vigtigheden af selve det at skabe kunst, og så hvordan små ændringer i en komposition pludselig kunne få hele billedet til at falde på plads.

Begge dele er betydningsfulde, for det var netop afgørende for Loui Michael at være i dialog med sin omverden. Hans surrealistiske malerier – fantasibilleder foretrak han selv at kalde dem – skulle være et tilbud om at gøre op med vanetænkning og se tilværelsen gennem – ikke andre briller men – andre billeder.

Loui Michaels tidlige malerier kunne have en spontan, abstrakt karakter. Men han savnede underfundighed og en anden form for fortælling, og derfor måtte han inddrage figurationen i sine billeder.

Loui Michael var en alvorlig og engageret maler, men det hindrer ikke, at der undertiden kunne snige sig en slags befriende humor ind i hans skæbnetunge landskaber.

Hans kunst kan være både syg og munter, som forfatte-

ren Ulf Gudmundsen har bemærket, og hans titler er en fest i sig selv:

»Vel er vi ikke i den tolvte time, men klokken er dog fem minutter over otte« eller »Manden har faktisk migræne, men hvad rager det en gråfisker«.

Fortællingen i billederne er imidlertid ikke hele pointen for Loui Michael. Han var også en betydelig kolorist. Fortællingen i hans billeder er ikke blot fortællingen eller skulle man sige dilemmaet, paradokset, den undren over verden der kendetegner Loui Michael. Den surreale stemning af noget foruroligende eller i det mindst uventet og uforudset. Det var også de omhyggeligt malede fladers fine nuancer.

Gennem årtierne konstruerede han et personligt univers befolket af gestalter og væsner, der synes at afspejle konflikter i den menneskelige eksistens.

I sære, tågede fantasilandskaber, der kan have en drømmeagtig karakter, dukker forskellige figurer op, som demonstrerer, at maleren også mestrer den pertentlige gengivelse, hvis gengivelse da er det rigtige ord for fabeldyr, der – forhåbentlig? – kun eksisterer i underbevidstheden. Tidligt dukkede insekter op i hans billedvokabular, og siden blev fuglen en tilbagevendende figur.

Loui Michael debuterede på Kunstnernes Efterårsudstilling i 1960, og fem år senere var han blandt det første kuld af modtagere af Statens Kunstfonds treårige legater.

Loui Michael fremstår som en billedkunstner, der lagde vægt på fællesskab. Grønningen og andre former for organiserede gruppeudstillinger synes at være en ryggrad i hans møde med publikum. Men det skete, at han udstillede se-

parat og som regel i nu forsvundne steder som Niks Malergård, der var et samlingssted for malere, der lagde sig i en tradition for surrealisme eller måske Loui Michael ville have foretrukket begrebet fantastisk figuration? Eller det kunne være et galleri som Birkdam, der med forkærlighed viste kunst med en mere stille, mere meditativ karakter båret af håndværksmæssige dyder. Dem grundlagde Loui Michael i sine helt unge år, da han blev udlært som malersvend. Det var med en basal viden om farver, pensler og blyanter, han søgte ind på Kunstakademiet, hvor han gerne ville træffe ligesindede. Det vil med hans egne ord sige mennesker, der ikke troede, han var tosset, fordi han forlod et godt betalt arbejde, og kammerater der forstod, at det kunne være nødvendigt at male billeder.

Loui Michael kom ikke fra et hjem med kunst på væggene. Men en oplevelse i barndommen kan have sat sig blivende spor i hans sind. En skoleudflugt til Vejen omfattede også et besøg på byens kunstmuseum, hvor Niels Hansens-Jacobsens skulptur »En trolde der lugter kristenblod« gjorde et stort indtryk og bibragte ham en gryende forståelse af, hvad kunst kan, har han engang berettet. Måske er de sære væsner, der optræder i hans billeder, fjerne slægtninge af fabeldyret foran kunstmuseet i Vejen? Flere årtier senere udstillede Loui Michael så selv i Vejen Kunstmuseum. Det var i 1994, det var en såkaldt legatudstilling, og det var ved den lejlighed Ulf Gudmundsen i et katalogforord anvendte udtrykket »syg og munter«, der kan have været lånt fra en bogtitel – senere et Tv-spil – af Sven Holm. »Syg og munter« handler om en utilpasset eksistens og kan måske også ses som et billede på en kunstner, der bestandig

stiller spørgsmål ved samfundets indretning. Sådant en billedkunstner var Loui Michael.

Ungdomsårene i Odense, hvor Loui Michael fik sin håndværkeruddannelse, bragte ham i kontakt med en lokal kunstmaler, der først selv underviste ham og dernæst opfordrede ham til at søge ind på Akademiet.

Loui Michaels billeder er blandt andet blevet erhvervet af Ny Carlsbergfondet, og han er repræsenteret på Statens Museum for Kunst og en række andre af landets kunstmuseer.

Loui Michael blev født den 29. september 1933 og døde den 16. januar 2022. Han hviler på Rørvig Kirkegård sammen med hustruen, billedkunstneren Lisbet Olrik, der forlod verden ni år tidligere.

Torben Weirup